

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 14.

Tiende Session.

16de Møde.

Fredagen den 29de Octbr.

(Fortsat.)

Wessely (forts.): Det er efter min Anskuelse en Mangel ved vor Lovgivning, at den ikke tilstrækkeligt skjelner mellem redelige og uredelige Fallenter; den skjærer dem alle over een Kam. Spørger man nu, hvorledes den hidtilværende Lovgivning, som ikke anerkjender den omtalte Forskiel, har virket, saa troer jeg, at den har virket skadeligt. I det Lovgivningen ikke gjør nogen Indskrænkning i Creditorernes Ret til at fordrø fuld Betaling, ligger der, saavidt jeg skjønner, en Opfordring til Creditorerne til at staae paa deres Ret til det Øverste, til ikke at estergive det Allermindste, og naar man vil svare mig: „Det er ikke Tilfældet med Fleertallet af Creditorerne“, saa troer jeg ogsaa Praxis har vist dette, men der er dog enkelte Creditorer, der staae paa deres yderste Ret og aldrig estergive en eneste Skilling af deres Fordringer, og dette er ikke nogen Hemmelighed i den handlende Verden. Følgen deraf er, at Fallenten maa være fattet paa at kunne give de ubøielige Creditorer mere end de andre. Dertil har han to Veie: han kan enten paatage sig Efterbetalinger, og disse Efterbetalinger ville stundom være meget betydelige og maae udredes ved Midler, som ikke findes i Boet; det er, han maa altsaa begynde sin nye Virksomhed med Gjæld. Eller ogsaa maa han ved at opgive sit Bo være betænkt paa, at der gives Creditorer, med hvilke han ikke faaer Accord, at der gives Creditorer, som han er nødt til at give Mere end de Andre;

han maa have Noget i Baghaanden. Jeg vil overlade det til de Herrers egen Overbetelse og Afgjørelse, hvilken af disse to Veie der vil blive eller har været den almindeligste. Man maa erindre, at de Love, man giver, gjælde for Mennesker og stundom for meget svage Mennesker. Jeg formener, at det er uhenstigtsmæssigt saaledes at stille en Fordring til den, der er nødt til at opgive sit Bo, som bringer ham i det Tilfælde, at han maa afgjøre med sig selv: „Hvorledes skal jeg nu igjen komme i Virksomhed, naar jeg opgiver mit Bo, og naar det bliver nødvendigt for mig at give enkelte af mine Creditorer fuld Betaling eller dog en betydeligt højere Betaling end de Andre?“ Det er denne Mangel ved vor Lovgivning, som jeg har forsøgt at raade Bod paa ved det af mig stillede Ændringsforslag. Det Spørgsmaal, som altsaa nærmest forelaa for mig efter de Anskuelser, som jeg har tidligere ytret om Credit, om at give og tage Credit, var om Handelsboer og om Forhold mellem Handlende. Jeg har derom ikke opstillet noget særligt Begreb, men har taget det, som findes i vor Lovgivning, og har antaget, at sidstnævnte vil svare til det, man i Almindelighed henfører til Handelsboer. Naar Lovgivningen foreskriver, at der er visse Folk, som skulle føre Bøger, vil man ogsaa kunne antage, at det er de Folk, af hvem man med Billighed kan fordrø en Indsigt i Handelen, en Indsigt i Crediten. Det er derfor, at jeg har indskrænket Forslaget til de Personer, som ere nævnte i Forordningen af 1ste Juni 1832 § 1 og § 4. Det andet Spørgsmaal, som forelaa for mig, var Skjelnemærket mellem den redelige og uredelige Fallent eller idetmindste at sikkre saameget, som muligt, at den særegne Rettighed, som jeg